

(המשך מעמוד 23)

אבל הוא הוציא את כולם ובאמת נהיה שקט. סגרתי והלכתי הביתה". הסצינה הבאה בפרשה המחזיקה התרחשה בדירתו של שולמן בבית משותף ברחוב רמב"ם 23 בגבעתיים.

מה קרה שם?

"לא סכין ולא בטיחו" טוען בביתחון דורון פרידלר (19), "ראיתי אותם חוזרים באחת בלילה, מחובקים כמו זוג יונים, אחד שיכור מהשני ומבסוטים עד הגג". מספר דורון את גירסתו שלו על סיפורו של קובאץ', לפיו הוכא לביתו של שולמן כשהוא ארוך מצמיד סכין לצווארו: "עמדתי בכניסה לבית עם עוד שני חברי. חזרנו מבילוי ועמדנו לפטפט קצת. פתאום ראינו את המונית מגיעה ומתוכה

כלבים. היתה לו כלבה וכמה גורים. כשי היה נותן להם את האוכל היינו שומעים אותו צועק: 'מה אומרים?' כנראה שה כלבים היו צריכים להגיד לו תודה או משהו. אבל לפי מה שהיינו שומעים אף פעם לא רצו להגיד לו. הוא היה מתעצר בן, שיכור לגמרי, מכניס בעיטה לכלב ואז היו מתחילות נביחות ויללות של כל הכלבים וקולות שלו. הכל ביחד מרים את הבניין לשמיים.

"הוא גם היה חובב גדול של מוזיקה. בהתחלה קנה תקליט של מוזיקה יוונית והיה שומע אותו כל השעות שהיה בבית. וזה היה רק בלילה. תמיד על הקול הכי חזק. אחרי שלושה חודשים התקליט הזה נגמר מרוב שימוש והוא קנה תקליט של לוס פאראגואיס. גם זה הלך.

..אף שכן לא העיז לצלצל לעזרה. כחדו ממנו כמו מלאך המוות."

אחרי שגמר את עצמו ואת העצבים של נ. התקליט השלישי היה חזק משהו מיוחד. הוא החזיק מעמד איוה חצי שנה לילה-לילה. תקליט של תום ג'ונס.

"הרפואה היחידה שהיתה לנו בשבילו, זה לסגור את כל החלונות והדלתות, לפי תוח את המזגן ואוויר ולנסות להירדם מרעש של המזגן. אבל לא תמיד זה הצליח.

"בערב של האונס למשל, היו כאלה צעקות, שאפילו המזגן לא עזר. היינו רגילים כבר לצעקות מהדירה שלו. תמיד היו שם זונות, חברים ומסיבות עם צעקות וצווחות לא נורמליות. אבל בלילה הזה כל השכנים יצאו למירפסות מהרעש. יצאו, אבל אף אחד לא העיז לגשת לטלפון ולצלצל למיטרה. פחדו ממנו כמו מהמוות. ודווקא אצלנו בשכונה הוא לא הרים אף פעם את היד על מישהו. פחדו מהצורה שלו. פחדו מהסיפורים עליו. אנשים מכל הסביבה שמעו את הצרחות הנוראות האלה של הבחור וה' בחורה, ואף אחד לא צילצל להביא עזרה."

קשה היה להאשים את השכנים. לפתע הם היו בסיס איתן. הם ידעו יפה מאוד שגם המיטרה לא יעשה להילחם בשול

יצאו: שולמן, שאותו היכרתי תיכף, ועוד בחור די גבוה עם פרצוף עגול ועוד בחורה אחת. אותם לא ראיתי אף פעם". דורון המשרת בסדיר כמציל-צבאי בבריכת השחי, מנסה להיזכר בפרטי אותו לילה: "הם התנהגו כולם ב' עליונות מוגזמת. התחבקו, שרו, צעקו. שום אלימות, שום סכנים. אפילו עם נהג המונית ראיתי ששולמן מדבר בשקט. לא ראיתי אם שילם לו, אבל הנהג נסע משם בלי שום בעיות."

החייל דורון פרידלר, שכנו של שולמן, אשר ראה את שולמן חוזר בליל האונס בחברת בחור נערה, כששלושתם עלוים וידידותיים.

"ליד הבית שלנו עומדים תמיד אר' גנים של חלב", המשיך המציל. הם ניגשו לארגונים והתחילו לשתות חלב. כולם, גם הבחורה. היא לא נראתה בכלל מבוהלת או משהו כזה. הבחור ראה אותנו ורצה לזרוק עלינו בקבוק ריק של חלב. אבל שולמן עצר אותו ואמר לו: 'עזוב אותם. הוא החייל חבר שלי'."

"אחר כך הם נכנסו הביתה, ואנחנו התפורנו. הלכתי לישון. ממה שקרה שם בלילה, לא שמעתי כלום. אני תמיד ישן חזק."

כלבים

תקליטים וזונות

שש כנים אחרים בבית היו מסייעים הרבה יותר מדורון. איש מהם לא היה מר כן לעמוד מאחורי דבריו בשמו המלא. כל מה שחסר לי בחיים זה ששולמן יתחיל לשלם לי, הסביר אחד הדיירים.

אותם שכנים שהיו מוכנים לפצוח בשייר מעליו של שולמן, גוללו עליה של שש שנים מלאות תלאה. "שולמן הרס לנו את החיים בבית", סיפר אחד, "אנחנו אנשים נורמליים, אנשים עובדים, ואצלו היום היה לילה והייתה חיה יום."

"היה חוזר בשתיים-שלוש הביתה, נכנס ודבר ראשון מתחיל להאכיל את ה-

הכתב מנסה

זה כל מה שהיה על פיטר קובאץ' לעשות כדי להזעיק עזרה — לוא היה מספיק. סורגי המירפסת, עליהם נתלה כתב, "העולם הזה" אבי שחק, יוצאים ממרפסת הסלון של דירת שולמן. קובאץ' נאנס בסלון, בעוד חברתו נאנסת בידי שולמן בחדר-המיטות.

בית-המישפט: הפעם, בדעתו לצאת להמ' בורג שבגרמניה.

ואכן, הוא קם ויצא. פחות משנה מאוחר יותר, גברו עליו געגועיו לבתי-הקפה של תל-אביב דווקא, והוא הגיע לביקור קצר. הוא הספיק לשהות כאן הרבה — כשהמיטרה עצרה אותו שוב. כחשוד בהתפרעות כמובן.

מאסר ומשפט

מאסר ומשפט

רק השתחרר ממעצרו החדש — ו' שולמן הגיע לביקור בחיפה. למחרת, כבר דיווחו העיתונים: "שולמן נעצר ב' בתי-קפה בחיפה."

נאסר עליו לבקר בבתי-קפה ומסעדות. חודשיים מאוחר יותר, נסתיים משפט נוסף שלו, והוא נשלח שוב למאסר. הוא השתחרר מהכלא — והסתבך מיד. השנה כבר 1963. הוא מורשע ובית-המשפט מקל שוב בדינו. שוב הוא מבי-טיח לנסוע לטיפול לשווייץ.

הוא באמת נוסע. הוא חוזר ב-1970, ונער צר שוב. הפעם: אישה התלוננה במיטרה כי הוא נכנס לדירתה והחל מחזר אחריה בצורה תוקפנית ביותר. כתוספת, הוא גם חשוד בהתפרעות בבית-הקפה של אייבי נתן, קליפורניה.

בזמנו, נחשד מוטקה שולמן בביצוע רצח אכזרי בקפה אריאנה ביפו בעקבות קטטה. הנרצח, שברח מהמקום פצוע, מת על מדרגות בית-המעצר. הסמך לקפה, סניגורו של שולמן, עורר-הדין חיים קאזיס. הצליח לזכותו מאשמת הרצח. ה' חשוד השני ברצח נמצא אשם, נידון לשמונה שנות מאסר.

ועוד סיפור: באחד הימים נכנס שולמן למעון ברידג' ברחוב הירקון בתל-אביב — והוציא משבעת השחקנים ש' ש'ו במקום את כספם.

שולמן נשלח למעצר שוב. הפעם, על ידי השופט מנחם אילן, שהודיע שהוא עושה זאת בלב כבד — אך לטובת ה' ציבור.

השבוע, נתווספו למסלול האימים של "שולמן ישלם" עוד שני לבבות כבדים.

שולמן ישלם הגיע לראשונה ל' כותרות העיתונים בשנת 1958 — כשהיה בן 33. היה זה אחרי ששוטרים ירו באלמוני שנמלט מהם, כאשר באו לעצור אותו לאחר שהתפרע בבית-קפה תל-אביבי, כשהשיגו אותו — התברר ש' היה זה שולמן.

שנה מאוחר יותר, עמד שולמן שוב בפני שופט. הפעם — בגלל תקיפה ואיום על בחורה בשם מרים ששון — שסירבה לצאת איתו.

התובע ביקש אז להחמיר בדין, הציג את גליון ההרשעות של שולמן — 30 הרשעות. הראשונה היתה בהיותו עוד ילד. שופט מנדטורי גזר אז על השובב הקטן עונש של ארבע מלקות.

באותה שנה נתפס שולמן שוב כשהוא משתולל בבית-קפה תל-אביבי, שולמן, שהצטוו לגור במרחק 90 מ' מתל-אביב, הסביר שבא יום לפני כן לבית-המשפט, אך לא הספיק לחזור. השופט לא קיבל טענה זו, הרשיעו.

ניתוח

במוח

שולמן ביקש שלא להטיל עליו מאסר בפועל. היות והוא מתכוון לצאת לחוץ-לארץ כדי לעבור ניתוח במוח שישקט אותו. הוא הסביר לשופט עד כמה עז רצונו להתרפא מתקופנותו.

בספטמבר 1959 נידון שולמן ל-10 חוד' שי מאסר על עבירות שביצע בחודשים האחרונים. רק הספיק להשתחרר, לאחר ניכוי שליש — וכבר נעצר שוב. בבית-המשפט, טענה המיטרה שתקף שוטרים. שולמן הסיר את חולצתו, הראה לשופט גב פצוע: "מי מכה את מי?" ביקש לדעת. לאחר זמן, הסביר מדוע לדעתו מת-נכלת לו המיטרה: "אני לא מוכן לעבוד עם המיטרה. אינני מוכן להיות מלשין שלהם."

שבוע מאוחר יותר, נעצר שוב. הסיבה הפעם: התפרעות בקפה גלינה בתל-אביב. השופט שלח אותו להיטתכלות.

בשנתיים הבאות שרר השקט. עד שנעצר שוב. ושוב ביקש את רחמי

בעל הקפה יצחק נובבין על ה' שולחנות שלצידם ישבו שולמן, חבריו, העולה ושתי חברותיו שאחת מהן נאנסה.

מן. נהגי המוניות בסביבה, שלא אחת נאלצו להסיע את שולמן — ללא תשלום — היו זוכים במיטרה לעצה יידי דותית: "תשכח מזה. עם שולמן לא כדאי להסתבך."

ויתה זו באמת עצה נאמנה. שכן מזה למעלה מעשרים שנה, משמש מוטקה שולמן המלך הבלתי מוכתר של עולם הבריונות של ישראל. הוא אינו פורץ בנקים, לא שודד ארגונים לא מפצח קופות. הוא סתם מטיל אימה על סביביו תיו. בייחוד לאחר כמה טיפות מרות בימים הסובבים היה נאבק בשישה שבועה שוטרים — ויכול להם. גם היום, מסוגל אגרוף שלו לעשות שמות.